

[Dahlgaard.]

skønnes nødvendigt til imødegåelse af konstaterede væsentlige udlejningsvanskeligheder.“ Så løse for ikke at sige direkte løsagtige er de retningslinjer, landsbyggéfonden skal administrere statens midler efter. Jeg håber, at statsrevisionen til sin tid vil interessere sig for, om disse mange penge — det drejer sig jo om 120 mill. kr. — nu også bliver administreret forsvarligt.

Ifølge et af ændringsforslagene skal byggeri, der har fået tilsagn om støtte i tiden efter 1. juli 1971, kunne få rentesikring til en basisrente på 6 pct. i stedet for som oprindeligt foreslået 5½ pct. Herom forholder det sig, så vidt jeg har forstået det, sådan, at boligministeren har besluttet sig til administrativt at fritage de pågældende boligselskaber for i de første år at foretage henlæggelser til fornyelser, hovedreparationer og reserver. Den derved sparede eller rettere sagt udsatte udgift modsvarer omtrent den halve procent, som basisrenten for dette byggeri forhøjes med i forhold til det oprindelige forslag. Jeg skal i og for sig ikke udtale mig imod denne disposition, der har betydelig lighed med den rentelåneordning, som blev gennemført af den forrige regering. Men det har undret mig, at vi i boligudvalget skulle blive opmærksomme på boligministerens hensigter på dette punkt nærmest ved en tilfældighed i stedet for at blive underrettet på regulær vis.

Så meget om ændringsforslagene.

I mindretalsudtalelsen, som det radikale venstre er medunderskriver af, er der mere i almindelighed redegjort for det syn, mindretallet har på lovforslaget og de problemer, det behandler. Vi lægger i det radikale venstre i særlig grad vægt på det afsnit, hvori det hedder, at det i almindelighed må påhvile de almennyttige boligselskaber selv og de kommuner, der er repræsenteret i de enkelte almennyttige foretagender, at vurdere, om der er behov for det byggeri, der sættes i gang. Det er ikke rimeligt at lade staten alene bære dette ansvar. Ved at lade staten være alene om at dække de tab, som udlejningsvanskelighederne medfører, sker der efter det radikale venstres opfattelse en forflygtigelse af ansvarsbevidstheden både hos selskaber og hos kommuner. Man kan gå ud fra, at under ændrede politiske konstellationer her i tinget vil kommuner og selska-

ber i højere grad blive draget ind i billedet, når regninger for fejlinvesteringer i almen-nyttigt boligbyggeri skal betales.

Jeg siger dette i håb om, at det kan medvirke til at anspore kommuner og almennyttige boligselskaber til større forsigtighed i relation til det byggeri, som er under planlægning med henblik på udførelse i den kommende tid. Det, der nu sker, er jo, at man efter helt skematiske regler giver forøget støtte med henblik på, at selv de dyreste og dårligst beliggende lejligheder kan lejes ud, og så støtter man alle andre lejligheder i almennyttigt byggeri i samme omfang, selv om det måske ikke er nødvendigt. Det fører selvfølgelig til et umådeholdent pengeforbrug, som kunne være begrænset ved en mere fleksibel udlejningspolitik.

Vi har i det radikale venstre i det hele taget ønsket et mere fleksibelt opgør med de problemer, som de ikke-udlejede boliger rejser. Herved ville der også være mulighed for at tage hensyn til det medansvar, som vi erkender staten har i visse tilfælde, således i forbindelse med Brøndby Strand-planen, hvor vanskelighederne delvis, men også kun delvis, skyldes en for langsom udbygning af trafikforbindelserne.

Den støtte, der gives det almennyttige byggeri — og jeg ser her bort fra boligsikringsordningen, som ikke er speciel for det almennyttige byggeri — er meget betydelig. Rentesikring og driftstilskud kan beløbe sig til mere end 15.000 kr. årlig, uanset hvor store indtægter beboerne i lejlighederne har. I det hele taget er det helt forvredne sociale synspunkter, boligministeren og med ham regeringen fremmer med den lovgivning, vi behandler. Jeg tror, at mange i dette land har den opfattelse, at uanset hvilke forklaringer man har på rede hånd, og uanset hvordan man vil fordele ansvaret mellem tidligere og nuværende regeringer, mellem kommuner og stat osv., er det noget i retning af en skandale, at der under betegnelsen „socialt byggeri“ opføres boliger til en omkostningsbestemt leje på over 30.000 kr. årlig. Disse boligers husleje betales halvt eller trekvart af det offentlige. Lejlighederne er i størrelse, udførelse, udstyr og fællesfaciliteter af en standard, der langt overstiger boligstandarden hos det helt overvejende flertal af dem, der med deres skatter betaler boligstøtten.